

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoE/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8508204416
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8508204416.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v exekučnej veci oprávneného: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 821 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti povinnému: R. Z., F.. XX.XX.XXXX, W.. XX.XX.XXXX, F. T. A. XX, XXX XX H., o vymoženie 6,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní súdneho exekútora proti uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 4Er/450/2008 - 21 zo dňa 24.02.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje uznesenie vo výroku o trovách.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením exekúciu zastavil. Súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. b), h), § 58 ods. 1, § 196, § 200 ods. 2, § 243b ods. 1 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) v znení účinnom do 31.03.2017, v spojení s § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „Zákon o priestupkoch“) v znení účinnom v čase vydania exekučného titulu majúci za to, že uplynula trojročná prekluzívna lehota určená na výkon rozhodnutia, teda v dôsledku zániku práva priznaného exekučným titulom po jeho vydaní.

3. Proti výroku II. uznesenia (výrok o trovách), podal odvolanie súdny exekútor. V odvolaní poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5MCdo/2/2013 a uviedol, že by bolo neprípustné, aby exekučný súd v danom prípade vydal rozhodnutie, ktorým by exekučné konanie zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku a rozhodol o trovách exekúcie podľa ust. § 197 ods. 1 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 31.03.2017. Pri strete staršej právnej úpravy s novou právnou úpravou vyvolanou prijatím novely zákona v prípade absencie prechodných ustanovení treba vychádzať zo všeobecných zásad platných pre konkrétne odvetvie práva. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného do 31. augusta 2008 rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok, o nároku na náhradu škody a o náhrade trov konania možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na ich zaplatenie. Ust. § 88 ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa týkala novela tohto zákona vykonaná zákonom č. 298/2008 Z.z., bolo systematicky začlenené do časti III. zákona o priestupkoch, ktorá časť upravuje konanie o priestupkoch, t.j. upravuje procesný postup v takomto konaní. Keďže táto novela žiadne prechodné ustanovenia neobsahovala, je potrebné vychádzať pri riešení otázky, či v danom konaní použiť znenie staršieho právneho predpisu alebo nového zo zásad typických pre procesné právo. Účelom novely zákona o priestupkoch vykonanej zákonom č. 298/2008 Z.z. v súvislosti so zmenou v ust. § 88 ods. 1 formou jeho vypustenia bolo dať právnou úpravu v zákone o priestupkoch do súladu s právnou úpravou v správnom poriadku. Uvedené nepochybne vyplýva aj z dôvodovej správy citovanej novely k tomuto ustanoveniu, v ktorej sa uvádza, že „vypustením odseku 1 sa právnou úpravou

výkonu rozhodnutí na peňažné plnenia dostane do súladu s právnou úpravou v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Nie je vecný dôvod, aby vymáhanie pokút za priestupky bolo iné, ako vymáhanie iných pokút.“ Z uvedeného je zjavné, že vypustením ust. § 88 ods. 1 zo zákona o priestupkoch sa sledoval cieľ, aby aj vymáhanie pokút za priestupky z hľadiska lehoty, do ktorej je možné rozhodnutie vydané správnym orgánom nútene vymáhať, spadalo pod režim právnej úpravy správneho poriadku. Na základe vyššie uvedeného judikátu Najvyššieho súdu nie je možné zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, pričom súd nevzal do úvahy dôvody, o ktoré opieral svoj podnet zo dňa 09.02.2018, opakovane poukazuje na skutočnosť, že aj napriek ďalším zisťovaniam u povinného nezistil zexekvovateľný majetok v jeho vlastníctve z predaja, ktorého výťažok by postačoval aspoň na úhradu exekúcie, a preto trvá na svojom návrhu, aby mu súd priznal trovy exekúcie podľa ust. § 203 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 31.03.2017. Zároveň poukázal na ustanovenia CSP, podľa ktorého, ak rozhodnutie neobsahuje správne poučenie o lehote na podanie odvolania, alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie v lehote 3 mesiacov od doručenia rozhodnutia. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 45,10 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie súdneho exekútora nie je dôvodné.

5. Podľa ust. § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

6. Podľa ust. § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevylučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

7. K prípustnosti podať odvolanie voči výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že po nadobudnutí platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku má Exekučný poriadok ako lex specialis aplikačnú prednosť pred ustanoveniami Civilného sporového poriadku, pričom Exekučný poriadok sa v žiadnom ustanovení konkrétne osobitne nevenuje otázke trov exekučného konania, preto je potrebné podporne postupovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, teda že odvolanie proti výroku o trovách konania je prípustné. Nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané dňa 24.02.2020, teda po tom, čo stratilo účinnosť pôvodné ust. § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, súd prvej inštancie uviedol nesprávne poučenie o neprípustnosti podať odvolanie proti výroku o trovách, preto odvolanie súdneho exekútora je prípustné v lehote 3 mesiacov s odkazom na ust. § 362 ods. 3 Civilného sporového poriadku a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Oboer/6/2019, v ktorom je uvedené: „...je súdny exekútor účastníkom konania a teda aj osobou oprávnenou na podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o trovách exekúcie.“

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi tam uvedenými a len na doplnenie konštatuje:

9. Podľa § 88 ods. 1 priestupkového zákona účinného do 31.8.2008 rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok, o nároku na náhradu škody a o náhrade trov konania možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na ich zaplatenie.

10. Odvolací súd k odvolacím námietkam oprávneného na doplnenie uvádza, že zákonom č. 298/2008 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.09.2008 zrušené ustanovenie § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, pričom prechodné ustanovenia tejto novely neupravujú posudzovanie prekluzívnej doby, ktorá začala plynúť pred uvedeným dňom.

11. V danom prípade bolo potrebné vyriešiť otázku, ako postupovať v prípade, ak prekluzívna doba začala plynúť podľa skoršieho právneho predpisu a v čase jeho platnosti sa plynutie ešte neskončilo. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na právnu zásadu zákazu retroaktivity právnej normy, v zmysle ktorej je potrebné vznik, zmenu a zánik právnych vzťahov, ako aj právne účinky, ktoré z nich vyplývajú, posudzovať podľa práva platného v čase, v ktorom k vzniku, zmene alebo zániku právneho vzťahu došlo.

12. Používanie tejto zásady platí pre oblasť práva verejného, ale aj pre právo súkromné, aj keď s určitými odchýlkami. Ak sa právna úprava preklúzie zmení v čase, kedy už prekluzívna lehota začala plynúť, môže sa nový právny predpis použiť na už začaté plynutie prekluzívnych lehôt len vtedy, ak to zákon výslovne ustanovuje alebo ak je to pre účastníka výhodnejšie (porov. Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Snj 84/02).

13. V danom prípade, ak nový zákon neobsahuje prechodné ustanovenie, upravujúce plynutie prekluzívnej doby, ktorá síce začala plynúť pred účinnosťou zákona č. 298/2008 Z. z., ktorá ale do účinnosti tohto zákona ešte neuplynula, skončenie prekluzívnej doby sa spravuje zákonom účinným v čase, kedy bol exekučný titul vydaný. Pokiaľ bolo rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, vydané podľa právneho predpisu v znení účinnom v čase jeho vydania, je potrebné aj lehotu, do ktorej je toto rozhodnutie možné vykonať - ako vlastnosť exekučného titulu - posudzovať podľa právnej úpravy upravujúcej jej plynutie v dobe vydania exekučného titulu.

14. V súvislosti s uvedeným, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30.10.2008 vo veci sp. zn. 20Cdo/1802/2007, ktorého skutkové a právne okolnosti sú analogické voči tomuto posudzovanému prípadu.

15. Pre posúdenie predmetnej veci je významné tiež stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. Snj 84/02, vyslovené tiež v skutkovo a právne analogickej veci. Najvyšší súd v predmetnom stanovisku uvádza, že pre oblasť práva verejného, osobitne pre oblasť správneho trestania, novšia právna norma, ktorej účinky sú pre jej adresáta výhodnejšie, platí spätne aj na také prípady konania adresáta, ktoré by predchádzajúca právna úprava posudzovala prísnejšie, prípadne spôsobom pre adresáta nevýhodnejším. Za takýchto okolností nerozhoduje, že retroaktivita právnej normy nie je v nej výslovne uvedená a právne pomery adresáta právnej normy sa budú spravovať novším právnym predpisom, ak je pre neho výhodnejší.

16. Ak však novšia právna norma obsahuje právnu úpravu, podľa ktorej by situácia bola pre jej adresáta nevýhodnejšia, platí v tomto prípade v rámci posudzovania otázok správneho trestania všeobecne platná zásada zákazu retroaktivity právnej normy. Uplatnenie tejto zásady má za následok, že orgán musí aplikovať právny predpis, ktorý je pre adresáta výhodnejší. Situácia adresáta právnej normy sa teda nemôže v dôsledku nedostatku právnej úpravy zhoršiť a v prípadoch, v ktorých nie je v zákone upravená jeho spätná účinnosť, nemôže sa správny orgán riadiť novším právnym predpisom, platným v čase jej rozhodovania, ak je nová právna úprava pre jej adresáta nevýhodnejšia.

17. Porušenia zákona, sankcionované ukladaním osobitného druhu poplatku, penále alebo pokutami preto patria do oblasti správneho trestania, preto aj dôsledky z nich vyplývajúce je potrebné posudzovať podľa zásad, platných pre správne trestanie a plynutie lehôt treba počítat podľa právneho stavu, platného v čase, kedy došlo ku konaniu, odôvodňujúcemu sankčný postih. Práve vzhľadom na túto skutočnosť začínajú plynúť a až do ich skončenia bežia lehoty podľa práva, platného v čase, kedy lehoty začali plynúť.

18. Na základe vyššie uvedeného možno preto pre daný prípad konštatovať, že aplikácia zákona č. 298/2008 Z. z. je z hľadiska plynutia prekluzívnej doby pre povinného, ktorý porušil právnu povinnosť nevýhodnejšia, lebo umožňuje trestanie v dlhšej lehote, ako predchádzajúca právna úprava. Preto je potrebné v danom prípade aplikovať právnu úpravu, ktorá je pre povinného výhodnejšia, a tou je právna úprava zákona o priestupkoch, účinného v čase vydania exekučného titulu.

19. Oprávnený postup súdneho exekútora v exekučnom konaní, ako aj dĺžku trvania tohto postupu, teda aj prípadné vykonanie exekučného titulu v priebehu konania nemohol ovplyvniť. Okrem toho, súd je povinný exekúciu zastaviť i z úradnej moci, ak zistí stratu účinnosti exekučného titulu v priebehu konania. Z uvedených skutkových okolností vyplýva, že dôvod pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm.

b) Exekučného poriadku časovo predchádzal dôvod podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil skutočnosť, že exekučný titul stratil účinnosť predtým, ako mu bol doručený návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Súd prvej inštancie bol povinný na stratu účinnosti exekučného titulu adekvátne procesne zareagovať, rozhodol správne nielen o zastavení konania, ale aj o trovách exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na už konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej: „Dovolací súd sa stotožňuje s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého pokiaľ oprávnená podala včas návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, resp. na vykonanie exekúcie, neprichádza do úvahy jej procesné zavinenie na zastavení exekúcie z dôvodu straty účinnosti exekučného titulu v dôsledku uplynutia prekluzívnej lehoty určenej na jeho vykonanie. Oprávnená totiž postup súdu vo vykonávacom konaní, resp. postup súdneho exekútora v exekučnom konaní, ako i dĺžku trvania tohto postupu, teda aj prípadné vykonanie exekučného titulu do straty jeho účinnosti v priebehu konania, nemohla ovplyvniť. Okrem toho súd by bol povinný exekúciu zastaviť i z úradnej moci, ak by zistil stratu účinnosti exekučného titulu v priebehu konania“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 11/2008 zo dňa 31. júla 2008, publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 36/2014).

20. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd považuje odvolacie námietky súdneho exekútora za nedôvodné, preto uznesenie vo výroku o trovách v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP ako správne potvrdil. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku (EP) účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 a § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP. Súdny exekútor bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu nevzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému oprávnenému preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli. Z tohto dôvodu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov konania.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).